

Sygn. akt XI W 4024/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska

przy udziale oskarżyciela-----

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 roku w Warszawie

sprawy **T. M.**

syna A. i M.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 28 lipca 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązкови, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/ w pojazd do kierowania w dniu 04.01.2014r. o godzinie 11:23 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka:

I. obwinionego **T. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw ustalając datę jego popełnienia na dzień 28 lipca 2014 roku i za ten czyn na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

XI W 4024/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 stycznia 2014 r. o godz. 11:23 przy ul. (...)/ (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki M. (...) o nr rej. (...), który nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w ustawie i przekroczył dozwoloną prędkość o 34 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92a kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, że właścicielem w/w pojazdu jest T. M. zam. przy (...), (...)-(...) W..

Do T. M. wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń o wyrażeniu zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Korespondencja została podjęta w dniu 23 stycznia 2014 r. Wezwanie wraz z formularzami oświadczeń zostało wysłane ponownie do T. M. i odebrane zostało 28 lipca 2014 r.

Obwiniony pismem z dnia 28 lipca 2014 r. oraz 7 sierpnia 2014 r. wskazał krąg osób, które mogły poruszać się przedmiotowym pojazdem. Jednak nie podał bliższych danych na temat wskazanych osób.

Pismem z dnia 20 listopada 2014 r. obwiniony oświadczył, iż pojazd jest przedmiotem współwłasności ustawowej, stąd współwłaścicielem pojazdu jest również jego żona. Nie wykluczył, iż bez jego wiedzy, żona mogła użytkować pojazd lub używać go osobie trzeciej. W swoim pisemnym oświadczeniu podał, że przy dużej wątpliwości, użytkownikiem pojazdu mógł być M. K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- notatek urzędowych (k. 1-3)
- wezwań (k. 4, 6)
- zwrotnych potwierdzeń odbioru (k. 5, 7)
- pisma (k. 8)
- pisma (k. 12)
- pisma (k. 17)
- notatek urzędowych (k. 21, 22, 23)

Obwiniony nie stawiał się na rozprawie głównej, w związku z czym nie złożył w toku postępowania wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd jako podstawę dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych oparł się na zgromadzonym materiale dowodowym, który został ujawniony na rozprawie. Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za w pełni wiarygodny. Jego prawdziwość ani autentyczność nie została zakwestionowana. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 poz. 1137), zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym na obwinionym jako współwłaścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do

kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Jednocześnie wskazać należy, iż stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

W niniejszej sprawie obwiniony nie wykazał jednak aby spełnione zostały powyższe przesłanki, wyłączające odpowiedzialność. Poza sporem pozostaje fakt, iż Straż Miejska prowadziła postępowanie w związku z tym, że w dniu 4 stycznia 2014 r. o godz. 11:23 przy ul. (...)/ (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki M. (...) o nr rej. (...), który nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w ustawie i przekroczył dozwoloną prędkość o 34 km/h. Stąd też Straż Miejska, zwróciła się do właściciela pojazdu o wskazanie komu powierzono do używania pojazd w tym czasie. Wezwanie do wskazania informacji o użytkowniku pojazdu samochodowego było doręczone właścicielowi pojazdu prawidłowo.

Konstrukcja art. 96 § 3 kw wskazuje na to, że właściciel pojazdu ma obowiązek wiedzieć, kto użytkuje pojazd. Ustawodawca przewidział, iż jest to obowiązek właściciela. Kwestia użytkowania pojazdu pozostaje w gestii właściciela, jako dysponenta rzeczy. Obwiniony pismem z dnia 28 lipca wskazał 3 osoby i stwierdził, że osoby te odmówiły mu podania bliższych danych osobowych. Jednak wskazanie samego kręgu osób mogących użytkować pojazd nie spełnia wymogów wskazanych w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Również obwiniony kiedy to przyznał, że to on kierował pojazdem, nie ma znaczenia w świetle odpowiedzialności z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wskazać należy, że obwiniony miał zakreślony 7 – dniowy termin na ustosunkowanie się do wezwania. Nie wynika on co prawda z art. 78 ust. 4 w/w ustawy ale przyjmuje się w doktrynie, iż aby zdyscyplinować właścicieli lub posiadaczy pojazdu takie zakreślenie terminu jest możliwe. Wykroczenie miało miejsce 4 stycznia. Wezwanie zostało wysłane pismem z dnia 7 stycznia, które to zostało otrzymane przez obwinionego 23 stycznia, więc 19 dni po użyciu pojazdu. Uznać należy, iż Straż Miejska przedłużyła obwinionemu termin, wysyłając wezwanie po raz drugi. Wezwanie to obwiniony otrzymał w dniu 28 lipca i dopiero na to wezwanie zareagował. Stąd drugie wezwanie należy traktować jako przedłużenie terminu. Zatem za datę czynu należy uznać dzień 28 lipca 2014 r. kiedy obwiniony udzielił odpowiedzi zawierającej 3 nazwiska bez podania bliższych danych umożliwiających sprecyzowanie, kto kierował pojazdem. W świetle odpowiedzialności z art. 96 § 3 kw nie ma również znaczenia, iż pojazd był przedmiotem współwłasności ustawowej. Każdy właściciel, do którego zwróci się uprawniony organ, jest zobowiązany do udzielenia informacji. Straż Miejska nie miała obowiązku zwracać się do drugiego współwłaściciela. W ocenie Sądu należy ponadto uznać, iż obwiniony nie wskazując, jako użytkownika drugiego współwłaściciela, wyczerpał znamię nieudzielenia odpowiedzi na pytanie. Podkreślić należy, iż w przypadku współwłasności powierzenie pojazdu może polegać na dokonaniu pomiędzy współwłaścicielami podziału do korzystania z pojazdu będącego przedmiotem współwłasności i przyznaniu jednemu z nich na zasadzie wyłączności prawa do korzystania.

W ocenie Sądu argumentacja obwinionego zawarta w pismach stanowiących oświadczenie, nie zwalnia go z odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego mu czynu. Na obwinionym jako współwłaścicielu pojazdu ciążył obowiązek przestrzegania porządku prawnego w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw. Ponadto wskazać należy, iż w ramach współwłasności, trudno uznać, iż pojazd użytkowany jest w sposób niekontrolowany przez drugiego współwłaściciela oraz osoby trzecie. Jednocześnie podkreślić należy, iż obowiązek określony w art. 96 kw dotyczy wskazania komu w danym czasie powierzono samochód, natomiast obowiązek udowodnienia ewentualnej odpowiedzialności za naruszenie przepisów ruchu drogowego przez wskazaną osobę nie obciąża już właściciela pojazdu. Zatem argumentacja, iż obwiniony nie miał wiedzy, co do sposobu użytkowania pojazdu przez współwłaściciela nie zwalnia go z odpowiedzialności, gdyż jego obowiązek dotyczy jedynie wskazania - według jej wiedzy - osoby, której powierzyła samochód do kierowania bądź używania. Obwiniony miał wiedzę, co do osoby współwłaściciela pojazdu oraz co do faktu, iż pojazd przez tę osobę jest również użytkowany.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W ocenie Sądu bezspornym jest fakt, iż obwiniony posiadał wiedzę, co do tego, że drugim użytkownikiem pojazdu, jako współwłaściciel jest jego żona. W przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało ponownie skierowane do obwinionego, co umożliwiałoby mu wskazanie współwłaściciela pojazdu lub osoby trzeciej. Zatem zdaniem Sądu obwiniony powinien był wykonać swój obowiązek. W konsekwencji należy uznać, że obwiniony jako współwłaściciel pojazdu, biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, i przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godził się na jego popełnienie. Obwiniony otrzymując prawo jazdy i uczestnicząc w ruchu drogowym miał obowiązek wszechstronnej znajomości Prawa o ruchu drogowym, a za zaniechania w tym względzie musi ponosić konsekwencje prawne.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd uznał, iż obwiniony wypełnił znamiona czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Czyn obwinionego był zawiniony i społecznie szkodliwy. W ocenie Sądu obwiniony popełnił go umyślnie działając w zamiarze ewentualnym.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 800 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że T. M. popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze, że tego typu wykroczenia, jakie popełnił obwiniony są nagminne. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzane za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełniania i uświadamiać konieczność wywiązywania się z obowiązku z art. 78 ust. 4 p.r.d.

Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 80 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).